

FESTA DEL SANT CRIST D'IGUALADA

Basílica de Santa Maria, 23-4-2019

Srs. Rectors *in solidum* d'aquesta parròquia de Santa Maria,
 Sr. Arxiprest de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra,
 Srs. Rectors de les parròquies d'Igualada i de l'arxiprestat,
 Germans preveres i diaca,
 Sr. Alcalde i Srs. Regidors,
 Priors del Sant Crist,

Germans, tots, fills estimats de Déu:

M'adreço a tots vosaltres, que teniu desig de contemplar, un any més, en el dia de la seva festa, el Sant Crist; però vull dirigir-me, d'una manera, encara més directa, als joves que sou en aquesta celebració; i a tots els qui, perquè sou pares, o educadors o catequistes, teniu el gran regal de poder caminar amb els joves; els quals, com diu el sant pare Francesc, no són solament el futur, sinó el present, l'avui, de l'Església i del món.

Va ser una noia, una jove, la Coloma, la protagonista, com a testimoni, del prodigi de la Suor de Sang del Sant Crist d'aquell benaurat 20 d'abril de l'any 1590 a l'església del Roser. I el gran protagonista fou també un jove, el Sant Crist. La imatge del Crist crucificat, que hi estava exposada per a l'adoració del poble, ja que era Divendres Sant, és la d'un home jove. Sí, Jesús, en el moment de la seva mort, era un jove; el que ara anomenaríem un adult jove, tenia trenta-tres anys! I, mirant-ho des d'aquesta perspectiva, un jove, donant la vida, i una jove d'Igualada essent testimoni de l'actualitat d'aquesta donació, ja que la suor de sang i aigua en diverses parts del cos, així ho expressaven; i mirant-ho així, deia, la festa del Sant Crist d'Igualada té la vocació de ser una crida als joves d'aquesta ciutat a mirar Jesús i a descobrir tot el tresor que hi ha en aquesta sagrada imatge del Redemptor. I, al mateix temps, per a tots els qui participem d'aquesta celebració, en aquesta festa el Sant Crist ens fa una crida, al nostre cor, a fi que esdevinguem més i més testimonis d'ell, enmig de les nostres famílies i de la nostra ciutat. Aquella veritat de l'amor i aquell amor de veritat, que els nostres joves cerquen i no poden trobar del tot, tenen en Crist la seva resposta i la seva font inexhaurible.

Francesc, papa, acaba d'adreçar un missatge als joves i a tot el Poble de Déu, que porta per títol *Christus vivit* (Crist viu). I el seu missatge ja és clar en les seves primeres paraules: «Ell viu, i et vol viu.» La vida autèntica, la vida plena d'un jove i de tota persona està en relació amb Jesús. En aquest missatge el Sant Pare cita una frase d'un jove, Carlos Acutis, que va morir a l'edat de quinze anys, l'any 2006: «Tots neixen com a originals, però molts moren com a fotocòpies.» Ser jove no és anar de manera cega a la recerca de plaers passatgers i d'èxits superficials. Ser jove no és caure en la trampa «del que imposen els poderosos per mitjà dels mecanismes del consum i de l'atordiment. D'aquesta manera no deixen brotar els dons que el Senyor els ha donat, no ofereixen a aquest món aquelles capacitats tan personals i úniques que Déu ha

sembrat en cada un d'ells» (ChV, 106). Ser jove significa descobrir-se com a únic i irrepertible, estimat de Deu, amb una missió; encara més, descobrir que «sóc missió». Ser jove significa lliurar-se amb generositat, fent de la vida una ofrena sincera, a Déu i als germans. Ser jove significa acceptar sacrificis que dolent, però que ens fan fecunds.

Però, com és possible això per a un jove i per a tothom? D'on trauré la força per a ser capaços de sortir de nosaltres mateixos? Certament que això solament és possible vivint l'actitud d'abandonar-se en les mans d'aquell amor, l'únic amor que pot fonamentar una vida en la veritat. Mes, on podem trobar aquest amor?

La ciutat d'Igualada, avui, com, any rere any, des d'aquell 1590, mira el Sant Crist, el qual, en aquells moments del segle XVI, va portar salut, consol, salvació. Va portar salut, consol i salvació, en aquells moments, però també al llarg de més de quatre-cents anys; i també aquí i ara, en aquest dia, en aquest temple i en aquesta ciutat. Qui gosi mirar-lo de veritat, experimentarà com l'atrau. Sí, el Sant Crist sempre ens atrau!

I per què ens atrau el Sant Crist? Dostoievski, autor rus del segle XIX, té, en una de les seves obres, una frase, plena de sentit i de profunditat, en boca d'un personatge: «El món se salvarà per la bellesa.» I, a l'instant, una altra afirmació: «Quina bellesa és aquesta que va a salvar el món?» Una mica més endavant s'hi dona la resposta: «Solament hi ha un rostre en el món sencer que és absolutament preciós: el rostre de Crist. Però l'aparició d'aquest ésser infinitament preciós és, certament, un miracle infinit.»

Tornem, doncs, a mirar la bellesa del rostre de Crist. En la imatge del nostre Sant Crist hi veiem el rostre serè del qui acaba de lliurar la seva vida per amor. Rostre ple de bellesa i majestat; amb el cap inclinat al costat dret, els ulls closos, la boca entreoberta. El cos de qui és la bellesa que salva el món està tot llatzerat; la nafra oberta del costat sagna, com la de les mans i la del peu dret que reposa damunt de l'esquerre. Però, a més de la pròpia bellesa, aquesta imatge, en aquell dia del prodigi, es va transformar. La jove Coloma va ser testimoni que aquell Crist era molt més que una imatge: en ell es feia present l'amor i la misericòrdia de Déu a favor dels homes; a favor dels igualadins que, en aquells temps, sofrien en el seu cos i en la seva ànima. La suor de sang i aigua manifestava que en el rostre del Sant Crist es feia present el rostre de la misericòrdia del Pare. La bellesa de Jesús és el seu amor, la seva misericòrdia. Per això, no és l'amor a la bellesa el que salvarà el món, sinó la bellesa de l'amor. Jesús, el qui és el mateix ahir, avui i pels segles, és la salvació del món.

El rostre de Jesús, clavat en la creu, és el d'un jove. D'aquell jove que treballava i pregava en la llar i en el poble de Natzaret. El rostre jove de Jesús, ple de confiança en el Pare, quan li parlava en la intimitat del seu cor, dient-li: *Abba*. El rostre de Jesús amb els seus deixebles, somrient i divertit, però també exigent i respectuós. Aquell rostre ple de llum quan parlava del seu Pare i del seu regne, en les paràboles. El rostre jove de qui s'enfrontava amb els poderosos, i acceptava la incomprensió i el fet de ser rebutjat. El rostre amb una mirada esperançada al futur, a la plenitud, a la voluntat del Pare. El rostre

de l'home jove que té por del sofriment, suant sang, i de qui experimenta la fragilitat en la passió. El rostre de Crist jove en la creu, el rostre del Sant Crist d'Igualada diu a cada jove i a tothom: «Jesucrist per amor s'ha entregat, fins al final, fins a la mort, per salvar-te. Els seus braços oberts són el signe més preciós d'un amic capaç d'arribar fins a l'extrem» (ChV, 118). Però, ens podem preguntar, de què ens salva? «Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (EG,1). Hi ha un perill en aquests moments respecte a l'educació dels nostres infants i joves: donar-los moltes eines, molts instruments per a viure, però no donar-los, no portar-los a descobrir, en el seu cor lliure, la raó profunda per a viure.

El missatge que heu de rebre, vosaltres, joves presents en aquesta basílica, és, i ho repeteixo: Jesús és viu i ell et vol viu! Sí, Jesús, aquell que fa present el nostre Sant Crist, en la seva màxima donació, és viu. No és una simple imatge; no és solament un bon exemple del passat, un bon record d'algú que ens va estimar fa dos mil anys. Jesús ha ressuscitat! Jesús és viu! Sí, «i ara és al teu costat, cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te!» Sí, Déu no ha mort; encara que molts profetes de calamitats del nostre món ens ho diguin. Déu és viu i és amb nosaltres, encara que molts el vulguin expulsar del nostre món.

Que ningú no ens enganyi. Sense Déu no hi ha res i sense Crist no hi ha ni vida ni llibertat. Mirem com en el nostre entorn van creixent dos signes de la manca de Déu i de Crist en el cor de les persones: cada vegada es pot dir tot, menys la veritat; i s'està destruint la llibertat, en nom de la llibertat.

Crist és viu i et vol viu! Dues realitats concretes: la pregària i l'Eucaristia. La primera, fent present la invitació del Sant Pare als joves: «Si aconsegueixes de valorar amb el cor la bellesa de l'anunci que Crist és viu i et deixes trobar pel Senyor; si et deixes trobar pel Senyor; si et deixes estimar i salvar per ell, i comences a conversar amb Crist viu sobre les coses concretes de la teva vida, aquesta serà la gran experiència, aquesta serà l'experiència fonamental que sostindrà la teva vida cristiana. Aquesta és també l'experiència que podràs comunicar a altres joves. "Perquè no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó pel trobament amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, un orientació decisiva"» (ChV, 129). I la importància de l'Eucaristia, de la missa dominical, per a una vida plena, joiosa, harmoniosa, en el servei i l'amor. «L'Eucaristia és la meva autopista per a anar al cel» (Carlos Acutis).

El Sant Crist d'Igualada és viu i ens vol vius, a nosaltres i als nostres infants i joves. Ens vol, i amb ell ho podem ser, originals. Que cap de nosaltres no acabi essent una fotocòpia!

ADOREM, OH REDEMPTOR, VOSTRA IMATGE D'IGUALADA!